

NUOŽMI IR ATMOSFERIŠKA – KAIP
BRĖŠTANTI AUDRA.
A. J. FINN

**Jane
Harper**

PAKLYDĖLIS

baltos lankos

Jane Harper

Paklydėlis

romanas

Iš anglų kalbos vertė Eglė Petrauskaitė

baltos lankos

Prologas

Iš viršaus, iš toli žymės dulkėse sudarė aiškų ratą. Jis buvo nepilnas. Išsiklaipiusi apskritimo linija vietomis atrodė ryški, vietomis išretėjusi, kai kur išvis nutrūkusi. Ratas buvo netuščias.

Jo viduryje stūksojo per šimtmetį smėlio, vėjo ir saulės nenumaldomai nugludintas antkapis. Metro aukščio paminklinis akmuo vis dar stovėjo tobulai tiesiai atsisukęs į vakarus, į dykumą, o tai šiose vietose buvo ganėtinai keista. Retai kada kas pirma rinkdavosi vakarų pusę.

Po antkapio palaidoto vyro vardas jau seniai buvo nuaižėjęs, ir vietiniai (visi šešiasdešimt penki su šimtu tūkstančių galvijų) objektą vadino tiesiog piemens kapu. Tas žemės lopinėlis niekada nebuvo skirtas kapinėms – tiesiog piemuo buvo palaidotas ten, kur pasimirė, ir per daugiau negu šimtą metų niekas neatgulė šalia.

Per nugludintą akmenį ranka perbraukęs pakeleivis dar būtų galėjęs įspauduose užčiuopti dalį datos. Vienetas, aštuonetas ir devynetas – ko gero, tūkstantis aštuoni šimtai devyniasdešimt kažkelinti. Vis dar matėsi vos trys žodžiai. Išskalti akmens apačioje, kur buvo labiau apsaugoti nuo gamtos užgaidų. Nors galbūt juos ir taip buvo išskaptavę giliau negu kitus užrašus; žinutė, ko gero, buvo svarbesnė už patį žmogų. Tie žodžiai sakė:

kurs antai paklydo

Kartais praeidavo keli mėnesiai ar net metai, kol kas nors apsilankydavo šiose apylinkėse, tad ką ir kalbėti apie tai, kad kas būtų stabtelėjęs paskaityti blunkančių įrašų ar dirstelėti prisimerkęs į vakaruose kybančią popietės saulę. Net ir galvijai čia neužsibūdavo. Vienuolika mėnesių per metus apylinkių žemė paprastai būdavo smėlėta ir skurdi, o likusiu metu slėpėsi po drumzlinu potvynių vandeniui. Karvės mieliau traukė į šiaurę, kur pašaras buvo geresnis ir galėjai pasislėpti medžių šešėlyje.

Tad antkapis dažniausiai stovėjo pats sau vienas šalia trijų vietų galvijų aptvaro. Aptvaras driekėsi dvylika kilometrų į rytus iki kelio ir keletą šimtų kilometrų į vakarus link dykumos, kur horizontas buvo toks plokščias, kad, atrodo, galėjai įžiūrėti žemės linkį. Tai buvo miražų kraštas, kur keletas mažyčių medžių tolumoje mirguliavo ir plūduriavo ant neegzistuojančių ežerų.

Kažkur į šiaurę nuo tvoros stovėjo vieniša sodyba. Dar kita buvo pietuose. Artimiausi kaimynai už trijų valandų kelio vienas nuo kito. Nuo kapo nesimatė kelio į rytus. Ir „keliau“ jo nelabai galėjai pavadinti. Plačios žvyro vėžės dienų dienas būdavo tuščios, kol kas nors jomis pravažiuodavo.

Tas takas galiausiai vedė į Balamaros miestelį – tiksliau, vieną gatvę su tiek gyventojų, kad susirinkę kone visi galėjo sutilpti viename dideliame kambaryje. Už pusantro tūkstančio kilometrų į rytus pakrantėje driekėsi Brisbanas.

Kiekvienais metais numatytu laiku dangus virš piemens kapo imdavo virpėti nuo sraigtasparnio ūžesio. Pilotai ganė bandą iš aukštybių, triukšmu ir nuolatiniu judėjimu gindami galvijus per mažą Europos valstybių dydžio plotą. Tačiau kol kas dangus buvo beribis ir tuščias.

Vėliau – per vėlai – gana žemai ir lėtai virš apylinkės praskirs sraigtasparnis. Pilotas pirma pamatys automobilį ir jo įkauptą žaižaruojantį kėbulą. Jis tik netyčia, besukdamas ratus ir beieškodamas tinkamos vietos nusileisti, pastebės kapą toliau.

Pilotas neižiūrės dulkių rato. Jo dėmesį patrauks mėlynos medžiagos dėmė ant raudonos žemės. Atsegti ir iš dalies nusi-vilkkti darbiniai marškiniai.

Per pastarąsias keletą dienų po pietų temperatūra pakildavo iki keturiasdešimt penkių laipsnių. Apnuoginta oda bus suskirdusi nuo saulės.

Vėliau žmonės ant žemės dulkėse pamatys ir plačias, ir siauras žymes; jie nukreips žvilgsnį į tolimą horizontą stengdamiesi negalvoti, kaip tų žymių ten atsirado.

Antkapis paprastai metė nedidelį šešėlį. Tai buvo vienintelis nepatikimas pavėsis aplinkui, didėjantis ir mažtantis aplink saulės laikrodį. Vyras pirma šliaužė, po to vilko save paskui šešėlį. Apimtas baimės ir troškulio, bandė sprautis į pavėsį, spirdamasis į žemę ir neįmanomais kampais kraipydamas kūną.

Naktis tuomet suteikė trumpą atokvėpį, kol galiausiai pakilo saulė ir vėl ėmė suktis žiaurusis ratas. Antrą dieną viskas truko trumpiau, nes dar aukščiau pakilo saulė. Tačiau vyras stengėsi. Vijosi šešėlį, kol leido jėgos.

Labai nedaug trūko, kad ratas dulkėse būtų baigtas. Labai nedaug iki pilnų dvidešimt keturių valandų. Ir tuomet galiausiai piemuose įgijo bendražygį, kai žemė sukosi toliau, o šešėlis judėjo pirmyn pats vienas, palikęs vyrą gulėti dulkėto kapo vidury po gigantišku dangumi.